

အချစ်ဟုခေါ်တွင်သည်

ALL YOU NEED IS LOVE

မိရှိကူး

ကျွန်တော့် ရင်ထဲ အချစ်မျိုးစုံတို့ သည် ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ရောက်လာတတ်ကြသည် ... သို့သော် ထိုကဲ့ရောက် ရှိလာတတ်သော အချစ်တို့ သည် ဖန်တီးမှုတို့ ဖြင့် ရောက်လာခြင်း သက်သက်သာ ဖြစ်သည် ... ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အမိအရ စိတ်ထဲဆွဲသွင်းထားမိသလို ရောက်လာသော အချစ်မျိုးသည် ပထမဆုံးဖြစ်သည် ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရတော့မည်ပင် ဖြစ်သည် ...

*

အခန်း (၁)

“ဘုန်း”

“အမေ”

“ဟာ ... ဆောဒီးပါနော်”

“လူတစ်ယောက်လုံးတောင် မမြင်ဘူးလားဟာ... ဒီမှာ ပွကျဲကုန်ပီ ...”

“ဟုတ် ဘောလုံးလိမ့်တဲ့ နောက် လိုက်လိုက်လို့ ပါဗျာ ဆောဒီး”

“ဆောဒီးက နောက်မှ လုပ် ... အဲ့လက်ထဲက ဘောလုံးကြီး ဘေးချာ ... စာအုပ်တွေ ဝိုင်းကောက်ပေးဦးလေ... ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတွေ ဆရာမကြီး ရုံးခန်းသွားပေးရမှာ ... စိတ်ညစ်ပါတယ် ပွပလဲကုန်ပီ ..”

“အော် ဟုတ်ဟုတ် အမ”

“ အမက နောက်မှ ထား .. ဆော့လိုက်တာကလည်း ပြောချင်ဘူး .. ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့်...”

သူမ စကားများ စွာပြောနိုင်သည် .. အပြစ်တင်ရင်း တစ်ဗျစ်တောက်တောက်ပြောနေသော သူမကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် စိတ်မဆိုးမိတယ် မသိနိုင် ... စာရွက်တွေ ကောက်နေရင်း သတိထားမိသည် ...

သူမ မျက်လုံး...

နက်မှောင်ကော့ဆင်းနေသော မျက်ခုံးတစ်စုံအောက်က ရှုန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းနက်လေး ...

ထို့နောက် သူမ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည် ...

တင့်တယ်သော မျက်စောင်းတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည် ...

ကျေနပ်စွာ လက်ခံမိလိုက်သည် ... နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကဲ့သို့ ဖူးနေသော နှုတ်ခမ်းထော်လေးတစ်စုံ ...သာမန်လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ သူမက သိပ်လှချင်မှ လှပါလိမ့်မည် .. ကျွန်တော့ အတွက်တော့ ဘောက်ဆက်ဆက်နိုင်လှသော သူ့အမူအရာက ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသယောင် ... ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်သည် ...

ထို့နောက် ...

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်လေ အပေါ်အထိ..”

“အို လိုပါဘူး ... မျောက်လောင်းခေါ်လာသလားဆိုပီး ဆရာမကြီး ဆူနေမှ ဖြင့် မျက်နှာမရ ခြေထောက်ရနေမယ် ... နေသာသလိုနေပါရှင် ..နောက်သာအဲ့လိုမကဲနဲ့ သွားမယ်...”

ဖျက်လတ်စွာ လှေကားကို သူမ ပြေးတက်သွားသည် ... ကျွန်တော်
ငေးကြည့်ရုံဖြင့် တခနတာ မိန်းမောမိသည်။ သူမကတော့ စိတ်ဆိုးနေ
သည့် တောက်လျှောက် ကျွန်တော့ ကိုလှည့်ကြည့်ဖို့ နေနေသာ မျက်
စောင်းကလေးပင် အကြိမ်ရေတွက်မရအောင် ထိုး သွားနိုင်လိုက်သေး
သည် .. ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ရင်ထဲ တစ်ခုခုကျန်နေသယောင် ကျေနပ်
နေမိသည်။ ။ ဘာကြောင့် မှန်း မသိအောင်ပင် ရင်ခုန်နေမိသည်။ ။
ဘာကြောင့် မှန်း မသိအောင်ပင် ပြုံးနေမိပြန်တော့သည်။ ။

“ဟိတ်ကောင် တေဇာ .. ဘောလုံးများ ဖြစ်နေပီလားလို့ ... ကြာလို
က်တာကွာ... ဘောလုံးတစ်ခါသွားကောက်တာ ဘောလုံး စက်ရုံများ
ရောက်သွားသလားပဲ”

ရုတ်တရက် နောက်မှ အော်ခေါ်သံနှင့် အတူ မိုးဇော်၏
ပုခုံးပုတ်သံကြောင့် နတ်သမီး ပြုစားမှုမှ အသက်ဝင်လာသည် ...

“လာသွားမယ်လေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျောသာခိုင်းခဲ့ရသည် သူမကို ငေးမောအကြည့်ကို မရပ်တန့်နိုင်ခဲ့
... ညံ့လိုက်တဲ့ ကျွန်တော် ... သူမ ဘယ်အတန်းကမှန်းသိဖို့ နေနေသာ
သာ နာမည်လေးပင် မသိခဲ့ပါ ...

မုန့်စားဆင်းချိန်ပြီး စာသင်ချိန်တောက်လျှောက် ကျွန်တော် မနေတ
တ် ... မျက်ဝန်းနက်လေးတစ်စုံက စိုးမိုးနေ၏ ... သူမဘယ်သူ ဘယ်ဝါ
ဆိုတာကို သိချင်စိတ်က ပိုများ လာလေလေ ကျွန်တော်မနေတတ်တော့
လေလေ။

*

ကျောင်းဆင်းချိန်

“ဟိတ်ကောင် တေဇာ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ စာသင်ချိန်ကလည်း စိတ်မပါသလိုပဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အင်း ဟုတ်တယ်ကွ ညနေက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြောင့် စိတ်ထဲ တစ်ယောက်ယောက် နေရာယူနေလို့ ... နတ်သမီးပြုစားသွားတယ် ဆိုပါတော့ ဟဟဟ ”

“အောင်မာ မင်းဟာက ကဗျာတောင် လာဆန်နေသေးတယ် .. အဆန်းပဲ လုပ်စမ်းပါဦး...”

“မုန့်စားဆင်းချိန်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတယ်ကွာ ... သိပ်လှတယ်ကွာ ... ငါရင်ခုန်မိသွားတယ် ... ခက်တာက ဘယ်အခန်းကလဲ ဘယ်သူမှန်းမသိလိုက်ဘူး ...”

မိုးဇော်ကို အကူအညီ ရလိုရငြား အဖြစ်အပျက်အစုံကို ပြောပြလိုက်မိတယ် ...

“ဟ ငါ့ကောင်ရ ... မနက်ပိုင်းဆိုမှ တော့ နှစ်တန်းပဲရှိတာလေ ငါတို့ ကိုးတန်းမဟုတ်ရင် ဆယ်တန်းပေါ့.. မင်းကလဲ ခက်ပါ့ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ တွေ့တာ ဆရာမကြီးအဆောင်ဆိုတော့ ဆယ်တန်းအခန်းလေ .. ပြီးတော့ ကျောင်းသားမှတ်တမ်း စုတယ်ဆိုတော့ မော်နီတာနေမယ်ပေါ့ ... ကဲ ဘာလိုသေးလဲ... နာမည်လေးပဲ ရှိတော့တယ် ... ဒါတော့ မင်းဘာ သာစုံစမ်းပေါ့ ... ဒီလောက်ကတော့ ... မင်းအပျော့ပါ ”

“အာ အရမ်းလေးစားတယ်ကွာ... မင်းတော်လိုက်တာ ငါဘာလို့ မစဉ်းစားမိပါလိမ့် မင်းသိပ်တော် လာပြီ ငါ့သူငယ်ချင်း .. ဟင်းဟင်း”

“ မှန်နေတာကိုး မပြောချင်ဘူး ... နောက်နေ့ငါ့အမေတို့ ဆယ်တန်း ဘက်မှ မင်းတော့ ယောင်ချာချာ လှည့်နေမှာ တော့ မြင်နေရဦးမယ် ... ”

“ဒါပေါ့ တခါတလေ ဆရာမကိုတောင်ဖားသင့်ရင် ဖားဦးမှာ အဟီး ...”

မဟုတ်သည့် ဘက်မှာ ပိုမို ထူးကဲ တော်တတ်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းက ကျွန်တော့်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်လို့ တောင် ပြောရမလိုလို ။ မိုးဇော်နှင့် ကျွန်တော်က မူလတန်း ကျောင်းနေစဉ်က တည်းက အတန်းဖော် အိမ်နီးချင်း မိဘချင်းကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည့် အလျောက် တစ်ဦးတည်းသော သားများ ဖြစ်ကြသော ကျွန်တော်တို့ အတွက် သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ညီအကိုလိုဆို ပို၍ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ အကြောင်းသိများ မို့ တော်ရုံအကြောင်းအရာတိုင်းက မိုးဇော်က ကျွန်တော့်အတွက် အကိုအားပေးဖော်တစ်ယောက်နယ်။

ကျွန်တော် ခြေလှမ်းများ ခုနနှင့် မတူ သွက်လက်လာသည် ... မနက်ဖြန် ရောက်ချင်လာမိသည် ... ဒီညကော အိပ်ပျော်တော့မည်မထင် ... တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာမျိုးက ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းနေအရွယ်အတူ စောလွန်းလှမှန်း ကျွန်တော်သိပါသည် ။ သို့သော် ဘယ်အချစ်အကြောင်းအရာကမှ ကျွန်တော့် ကျောင်းစာကို မထိခိုက်သရွေ့ တော်ရုံ ကိစ္စအထူးအခြားများ လည်း ဘဝမှာ မကြုံဖူးခဲ့သေးပေ။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ အချစ်မျိုးစုံတို့ သည် ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ရောက်လာတတ်ကြသည် ... သို့သော် ထိုကဲ့ရောက် ရှိလာတတ်သော အချစ်တို့ သည် ဖန်တီးမှုတို့ ဖြင့် ရောက်လာခြင်း သက်သက်သာ ဖြစ်သည် ... ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အမိအရ စိတ်ထဲဆွဲသွင်းထားမိ သလို ရောက်လာသော အချစ်မျိုးသည် ပထမဆုံးဖြစ်သည် ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရတော့မည်ပင် ဖြစ်သည် ... အချစ်ကို ကစားစရာတစ်ခုလို ခပ်လည်လည် ဆော့ဖူးသော ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပင် ထူးဆန်းစွာ ခံစားသိမြင်ခဲ့သည် ။ တကယ်တော့ ရုတ်တရက် ဆုံတွေ့မှုတစ်ခုက ကျွန်

တော့စိတ်ထဲ စွဲနေအောင် လုပ်နိုင်လွန်းသည် ကိုက ကျွန်တော့ကိုယ် ကျွန်တော်ပင် အားမလို အားမရ နားမလည်သလို ခံစားမိသေးသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပုစာပုတစ်ခုကို အဖြေထုတ်ခက်နေသည့် အပြင် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသည် ထက် အဖြေကို အမှန်ရအောင် ရှာချင်နေမိသည် ဇောက ပိုများ နေမည် ထင်သည်။ အမြဲလိုလို ကျောင်းတက်ရက်တွေကို ပျင်းရိတတ်နေသော ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကျောင်းဖွင့်ရက်ကိုတော့ မျှော်မိသည်။

*

ဆယ်တန်းအဆောင်ဘက် ယောင်လည်လည်ဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်သွားသည် ... ဆရာမများ နားနေခန်းနှင့် နီးနေသောကြောင့် အနည်းငယ်တော့ ကြောက်မိသေးသည် ... မိုးဇော် အဖော်အဖြစ်လိုက်ခဲ့သောကြောင့် တော်သေးသည် ...

“ဟေ့ကောင် တေဇာ မင်းဘာသာမင်း ရှိုးထားလိုက် ... ငါဘာလိုလိုနဲ့ ငါ့အမေဆီ မုန့်ဖိုး သွားတောင်းလိုက်မယ်။ မင်းငါ့ကို စောင့်သလို ဘာလိုလိုနဲ့ အခန်းကို အကဲခတ်ပေါ့ ...”

“တော်လိုက်တဲ့ ငါ့ကောင်ကွာ။ အေးအေး ကျေးဇူးကွ ဒါဆို ငါနည်းနည်း ရှိုးလိုက်ဦးမယ် .. မင်း လစ်ချင်လစ်၊ ပြီးရင်တော့ ငါ့ကို လက်တို့ ဦး”

ဆယ်တန်း အခန်းတွင် မိန်းခလေးက များ သည် မို့ အတော့ကိုပင် ရှာဖို့ ခက်လှပါသည် ... “နတ်သမီးရယ် မင်းဘယ်မှာ လဲ” ကျွန်တော် တီးတိုးရေရွတ်မိသည် ... ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့ကို အခန်းထဲက မမများ မျက်စိနောက်ပီး အတင်းပြောနေကြမှာတော့ အမှန်ပင် ... မတတ်နိုင်ပါ... ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ကိုး။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ တို့ဆိုင်းနေသော ခြေလှမ်းများက တစ်စုံတစ်ရာ က စေ့ဆောင် ခေါ်ယူနေသည့် နှယ် ဆွဲငင်အားကောင်းလွန်းနေသည် ဟု ထင်ရသည်။ ။

“ဟဲ့ အဲ့ကောင်လေးက ကိုးတန်းမှာ ချောတယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ ဘဲ လေးမဟုတ်လား သန်တာ...”

“ဘယ်မှာ လဲ ... အယ့်ဟုတ်တယ် သီရီ ...ဒီကိုလာတာ တစ်ခါမှ မ တွေ့ဖူးပါဘူး .. ခုများ ငါတို့ အခန်းကို ကြည့်နေလိုက်တာ မျက်စိတောင် ကျွတ်တော့မယ် ... ဘယ်ကောင်မလေး လာရှိုးတယ်မသိ... အဟိ ငါ့များ လား မသိဘူး .. ”

“ကောင်မ မိန်းခလေးအိန္ဒြေလည်း ဆယ်ဦးနော် သိပ်မပြောချင်ဘူး . .”

သီရီနှင့် သန်တာ အပြောကြောင့် သူမ တစ်ချက်တော့ ကြည့်မိလိုက် သည် .. အယ် ဟိုနေ့က မျောက်လောင်း ကိုယ်တော်ချောပဲ ... ဒီမျောက် လောင်းက နာမည်ကြီးဆိုပဲ .. ကူးစိတ်ထဲတွင် တစ်စက်ကလေးမှ မထင် မိ။ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မဝင်ခင် စပ်ကြား မရှင်းသော သချဉ်တစ်ချို့ ရှင်းနေသည့် ကြားက ပွစိထိုးနေကြသော သူတို့ ကို ကျွန်မ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ကဲ ကဲ ဒီစာက ရှင်းပြရဦးမှာ လား မိန်းမတွေ ... တော်ပီ register ဆရာမကို အရင် သွားပေးလိုက်ဦးမယ် နောက်မှ စာမရ လာမပြောနဲ့ ဆက်သာ ငမ်းနေလိုက်ကြတော့နော် ...”

“အဟီး ကူးကလဲ အင်းအင်း နင်သွားချင်သွားလေ ... နောက်နေ့ တော့ ဆက်ရှင်းပြဦးနော် ... ”

“ရှင်းပြမယ် အားကြီးကြီး ... ပြောချင်ဘူး ဟွန့်”

သူမ အခန်းပေါက်ရောက်တော့ သူ့ကို မကြည့်မိအောင် ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ထိန်းလိုက်သည် ... သို့သော် သူမ ထိန်းချုပ်မှုက သူ သူမထံအကြည့်မရောက်လာသေးခင်သာ ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည် ...

“အယ့် အမ... အမက ဒီအခန်းကလား”

“အော် ကိုမျောက်လောင်းလေး အင်း ဟုတ်ပါ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“အစ်မကလဲ လူကို နာမည်မမေးပဲ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ နာမည်က အရင် ပေးပစ်လိုက်တော့တာပဲ .. ထားပါတော့ ... အော် ဟိုနေ့က ကိစ္စတောင်းပန်မလို့ အဲ့နေ့က အမက လောလောနဲ့ ထွက်သွားတော့ တောင်းပန်ချိန်မရလိုက်ဘူးဖြစ်သွားလို့ ...”

“အင်း ရပါတယ် ကူးက မေ့တောင် မေ့နေပါပီ .. နောက်ပီး ဆရာမကြီးဆီပေးရမှာ မို့ ပြောချင်ရာတွေ ပြောလိုက်မိတာကိုလဲ ကူး တောင်းပန်ပါတယ် ... ”

“ဟုတ် အမ ဒါနဲ့ အမနာမည်က ကူးတဲ့ လား”

ကိုယ်တော်ချော လုပ်ငန်းစ ပီ ... အလိုက်အထိုက်သာပြောနေရသည် ။ ထိုမျောက်လောင်းလေးအား ကြည့်လို့ မရသေး။ သို့သော် အတော်ချောသည် က မှန်သည် ... နက်မှောင်နေသော မျက်ခုံးတစ်စုံအောက်တွင် ရှည်လျားကျော့နေသော မျက်တောင်မှေးများက ရှုန်းစိုတောက်ပနေသော မျက်ဝန်းများကို ကာရံထားသည် ... အသားက မဖြူ... သို့သော် ညိုပြီး ညက်နေသောကြောင့် ကြည့်ကောင်းသည် ... ကျောင်းဝတ်စုံအဖြူကို လည်ကတုံးဝတ်ထားသည် မို့ အတော်တော့ ကြည့်ကောင်းသည် ဟု ထင်ရသည် ။ ပုဆိုးကို အတော်အတန်ရှည်အောင်

ဝတ်ထားပီး ဂျစ်ကန်ကန်သူ့စရိုက်ကို ပိုပေါ်လွင်စေသည် ဟု ထင်မိသည် ။ ထို့ကြောင့် မိန်းခလေးများ ပါးစပ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားသင့်သည် ဟု ကူး ထင်လိုက်မိသည် .. ထိုကဲ့သို့သော သူနှင့် စကားပြောနေရသည်ကို အနည်းငယ်တော့ ဂုဏ်ယူမိသည် မှာ အမှန်ပင် ... အတန်းထဲကို တခဏမျှကြည့်လိုက်မိသည် ... သီရိတို့ အပါအဝင် မိန်းခလေးတချို့ ကူးတို့ အား အာရုံစိုက်ကြည့်နေကြသည် ...

“အမ ကျွန်တော့ကိုပြောပြပါဦး”

“အော် အေး ဟုတ်တယ် နာမည်အရင်းက စန်ဒကူး... ကူး ဆိုရပါဝီ ... ဒါပဲမဟုတ်လား ကူး စိတ်ထဲ ဘားမှ မဖြစ်ပါဘူး သူလည်း စိတ်ထဲမထည့်နဲ့ တော့ ကူးဆရာမဆီ သွားလိုက်ဦးမယ် ဘာပြောဦးမလဲ”

“အော် ဟုတ် အမ ကျွန်တော့နာမည် တေဇာလင်း ပါ ... တေဇာ ဆို ကိုးတန်း အားလုံးသိပါတယ် ဒါဆို ကျွန်တော်နှင့် အမ ခင်သွားပီနော် .. နောက်လမ်းတွေလည်း ခေါ်မယ်နော် ... နောက် အခန်းကို လာလည်လို့လည်း ရတယ်မဟုတ်လားဟင် ... စကားပြောချင်လည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် .. ”

သူ မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု မေးနိုင်လွန်းလှသည် ... ကူးအဖို့ ကျေနပ်မှုနှင့် အတူ ခေါင်းညိတ်ရင်းသာ သူ့အမေးအားလုံးကို လက်ခံမိလိုက်သည် ... ကူးစိတ်ထဲ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးသော ရင်ခုန်သံကို ကူး သတိထားလိုက်မိသည် ... သို့သော် ထိုကဲ့သို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ကူးဆီသို့အချစ်များ တည်ဆောက်ရန် ရောက်လာလိမ့်မည်ဆိုတာကိုတော့ ကူးသိသိနှင့် ပင် လျစ်လျူရှုထားလိုက်မိသည် ... ထို့နောက် သူ့ အကြည့်တွင် မကျရှုံးမီ သူမ အလိုက်တသိ ကျောခိုင်းမိလိုက်သည် ။ တကယ်တော့ အတန်းထဲက စိတ်ဝင်စားသည့် အကြည့်များ စပ်စု

လိုသည့် အကြည့်များ ၊ အမြင်ကတ်သော အကြည့်များ အောက်က အမြန်ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ သူမ ခေါင်းညိတ်ခြင်းတစ်ခုဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ။

“ရက်စ် ...”

ကျွန်တော် ပျော်မိသည် .. ပျော်လွန်း၍ ထ ပင်ခုန်မိသည် .. ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလဲ မရှုနိုင်တော့... သူမနှင့် သိကျွမ်းခွင့်ရ လိုက်လေပီ ... မိုးဇော်ပြန်ရောက်လာတော့ အခြေအနေကို ရိတ်မိသည့် အပြီးဖြင့် ကျွန်တော့ ကိုတစ်ချက် ကြည့်သည်။ ။ ကျွန်တောက်လည်း အထူးတလည် သူ့ကို အဆင်ပြေမပြေ ရှင်းပြစရာပင်မလိုတော့။ ဘာပဲပြောပြော ဒီနေ့က ကျွန်တော့ အတွက် ရက်ရာဇာ ...

*

ကူး အတန်းထဲ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်မေးတော့မည်ကို ကူးစိတ်ထဲ အလိုလို သိနေသည် .. သို့သော် ကျွန်တော် ပျော်မိသည် .. ပျော်လွန်း၍ ထ ပင်ခုန်မိသည် .. ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလဲ မရှုနိုင်တော့... သူမနှင့် သိကျွမ်းခွင့်ရ လိုက်လေပီ ... မိုးဇော်ပြန်ရောက်လာတော့ အခြေအနေကို ရိတ်မိသည့် အပြီးဖြင့် ကျွန်တော့ ကိုတစ်ချက် ကြည့်သည်။ ။ ကျွန်တောက်လည်း အထူးတလည် သူ့ကို အဆင်ပြေမပြေ ရှင်းပြစရာပင်မလိုတော့။ ဘာပဲပြောပြော ဒီနေ့က ကျွန်တော့ အတွက် ရက်ရာဇာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ။ တကယ်တော့ စိတ်ထဲ တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ထားချင်သည့် စိတ်က ဘာကြောင့် မှန်းမသိကြီးစိုးနေမိသည်။ ။

“ကူးနော် ဟိုကောင်လေးနဲ့ သိနေတာကို မပြောဘူး .. လျှို့ထားတယ် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ငါတို့ သဲနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေတယ်ပေါ့

လေ..”

“အေးလေ ကူးနော် အရင်က ကောင်လေးတွေနဲ့ စကားတောင် မပြောဖူးပါဘူး ခုများ ပြီးလို့ ရှင်လို့ ဟိုကလည်း ရှေ့တုံးကောက်ရတဲ့ စ တိုင်နဲ့ ... ပြောချင်ဘူး .. ဘယ်လိုဘယ်လို သိနေကြတယ်ဆိုတာ ပြော တော့နော် ... ခုတော့ ရတော့ဘူး...”

“ရိုးကော ရိုးရဲ့ လား မေးကြပါဦး ..”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရန်တွေ့လို့ ကို မဆုံးအောင်ပင် ... မထူး တော့ပီမို့ အားလုံးပြောပြလိုက်သည် .. ယုံတော့ ယုံကြပုံမပေါ်... ဘယ် ယောကျာ်းလေးနဲ့ မှ အခုလိုခင်မင်စွာ စကားမပြောဖူးသော ကူးကို သူ တို့ မယုံတစ်ဝက်နှင့် ယုံနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။

*

နောက်နေ့များ တွင် မုန့်စားဆင်းချိန်တိုင်း အကြည့်တစ်စုံအောက်တွင် ဖြတ်သန်းနေရသည် ကို မလွတ်လပ်စွာ ခံစားနေရသည် ... မုန့်စားဆင်းချိန် ကုန်ချိန်တိုင်းလည်း ထိုအကြည့်ပိုင်ရှင်က စကားလာလာပြောတတ်သည် ...

သို့သော် ပျော်ပါသည် ...

“မ ကျွန်တော် ဒီနေ့ မ နဲ့ တူတူပြန်ချင်တယ်”

“အယ် ထူးထူးခြားခြား ... သဘော ... ”

သူတောင်းဆိုမှုကို အံ့သြမိသော်လည်း မသိချင်ယောင် မထူးခြားချင်ယောင်ဖြင့် ပြန်ပြောမိပါသေးသည် ။ စိတ်ထဲတော့ အတူတူပြန်ရမည်မို့ ပျော်မိသလို၊ အိမ်နားမှ လူတစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားမည်ကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက် စိုးရိမ်မိလိုက်သည် ။ လမ်းချင်းနီးကြသော ကျွန်မတို့ နှစ်

ယောက် အတူမပြန်ဖြစ်ကြသောလည်း အချင်းချင်း အမှတ်တမဲ့ ဆုံဖြစ်
နေကြမို့ သိပ်တော့ မထူးဆန်း၊ သူလည်း သူ့သူငယ်ချင်းအဖွဲ့လိုက်နှင့် ပြ
န်တတ်သလို ကျွန်မကလည်း ကျွန်မအဖွဲ့နှင့် ပင်။ ကျွန်မက စူးစမ်းသ
လို မျက်လုံးတစ်စုံကိုတော့ သူကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်နေတာကိုပင်
ကျေးဇူးတင်ရမလို ...။

“အာ တမျိုးမထင်ပါနဲ့ နော် ကျွန်တော်နဲ့ မနဲ့ က
သွားရမယ့်လမ်းချင်းလည်း တူတယ်လေ ... ပြီးတော့ အိမ်ကလဲ သိပ်မှ
မဝေးတာ သုံးလမ်းပဲကွာတာကြီးကို ခါတိုင်း မသိရီတို့ နဲ့ မ ပြန်ရင် ဟိုး
ဘက်လမ်းရောက်ရင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရတာလေ ကျွန်တော် စိ
တ်လည်း မချလို့ ပါ ... နော် မ ... ”

“အော် ဟုတ် ရပါတယ် ပြန်လေ .. ပြန်တာပဲ ပြန်ပေါ့ ... ”

“ကျေးဇူးပါနော် မ ”

ယနေ့ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် အခန်းရှေ့တွင် သူတို့ အဖွဲ့ရပ်စောင့်နေ
ကြသည် ... ထို့နောက် ကူးတို့ သုံးယောက်နှင့် သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံး
ယောက်တူတူပြန်ကြသည် ... ပျော်တတ်သူလူငယ်အုပ်စုများ
ဖြစ်သောကြောင့် ရီရင်းမောရင်းမို့ ပျော်ဖို့ တော့ တစ်မျိုးကောင်းသည်

...

အတူရှိနေရခြင်းက ပျော်ရှင်ခြင်း၏ အလင်းရောင် ..
ထိုအလင်းရောင်ကို အချစ်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပါက ..
ကျွန်မ ထိုအလင်းရောင်ကို မြင်ရသည် ..
ထို့ကြောင့် ကျွန်မ အချစ်နှင့် တွေ့နေပြီ ထင်ပါရဲ့ လေ ...
သေချာပါသည် ..
အချစ်က တန်ဖိုးကြီးသည် ထက် တန်ခိုးကြီးလွန်းလှပါသည် .

*

အခန်း (၂)

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်းပင် မဟုတ်တော့ ကျောင်းတက်ချိန်တွင် ကူးတို့ လမ်းထိပ်တွင် သူစောင့်နေတတ်သည် ... မုန့်စားဆင်းချိန်တိုင်း ကော်ရီတာတွင် စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်ကြသည် ... ကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေ မပါရင်တောင် သူနဲ့ ကူးတို့ ပြန်တတ်ကြသည် ..ထို့နောက် တစ်နေ့ကို တခဏတာသာ တွေ့ရသော ကူးတို့ အခုဆို အချိန်တော်တော် များများ တူတူရှိလာကြသည် ... စာသင်ချိန်မှ လွဲပြီး သူကူးနားမှာ နေလာသည် ... ကူးလည်း အတူတူရှိချိန်များကို ခုံမင်လာသည် ... သူ့အပြုံးကို အချိန်တိုင်း မက်မောလာသည် ... ကူးကို သူ့ဘာကြောင့် ချဉ်းကပ်လာသည် ဆိုတာကို သူက သိ

အောင် ပြတတ်သလို ကူးလည်း မိန်းခလေးများ ထဲမှ မိန်းခလေးပဲ ...
ဘယ်လိုဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ အလိုလို အကဲခတ်မိသည် ... နားလည်မှုအပြည့်နှင့် သူနဲ့ ကူး အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ကြသည် ... သူကျောင်းမတက်သည့် နေ့များ တွင် ကူးမနေတတ်... တစ်ခုခုလိုနေသလိုလို ... ကျောင်းချိန်မဟုတ်ရင်တောင် ကျူရှင်ဆင်းချိန်တွေ ကျူရှင်ရှေ့ သူရောက်လာတတ်သည် လာကြိုသည် ... လမ်းကြိုသည် ဆိုတော့ အကြောင်းပြချက်ပင် .. နေ့တိုင်းတော့ လမ်းကြိုသည် မှာ မဖြစ် နိုင်သော်လည်း ကူး ကျေနပ်သည် ... စနေ တနင်္ဂနွေဆို ကုန်ခဲ့လှသည့် နွေရက်ရှည်ပင်ဖြစ်သည် ...

“သူရယ် ကူးစိတ်ကို စိုးမိုးနိုင်လွန်းပါပီ ... ကူးစိတ်ထဲ သူနေရာယူနှင့် နေပါပီ ... ”

ကူးမသိစိတ်က သူ့ကို အချိန်တိုင်းလိုအပ်နေပီဖြစ်သည် ... သံယောဇဉ်တို့ လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့နေသည် ။

*

ထိုနေ့က မိုးရွာသည် ။ မမျှော်လင့်ထားသော မုန်တိုင်းမှ အဖျားခတ်မိုး ဖြစ်သည် ။ ထီးယူရမှာ ပျင်းသော ကူးအဖို့ မိုးမိမည်ကို ပျော်ပျော်ကြီး ကြိုသိနေမည်မှာ အထူးအဆန်းကိစ္စတော့မဟုတ် ..

သူငယ်ချင်းများ ကိုယ်စီ ထီးများ ပါသည့် အတွက် ကိုယ့်ကျောင်းပစ်စည်းများအား သူတို့ ကို ပေးရင်း ထီးနှင့် လွတ်ရာ ခပ်ဝေးဝေးကသာ လျှောက်ခဲ့သည် ။ စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ အတွေးနှင့် အတူ မိုးစက်များ နှင့် ဆော့ကစားရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

ထိုအချိန် အရိပ်တစ်ခု ... သိပ်မစိမ်းသော ကိုယ်သင်းရနံ့ဖြင့် အရိပ်

တစ်ခု အနောက်မှ တိုးတိတ်ညင်သာစွာဖြင့် ...

“မရယ် .. ထီးမဆောင်း ဘာမဆောင်းနဲ့ ကလေးလေး ကျနေတာပဲ ... ဖျားနေမှ ဖြင့် အခက်ရယ် ... မိုးရေဆော့ချင်ရင်တောင် ဒါက အချိန်အခါ မဟုတ်မိုးဗျ ... ဖျားနေမှ ဖြင့် အခက်ရယ် ... လာ .. ထီး ရိပ်ထဲ ဝင် .. လိမ်မာတယ်နော်”

“အာ .. မိုးရေ ဆော့ချင်တာပါဆိုနေကွာ...”

“ဒီမိုးက အချိန်အခါ လွန်မိုးပါဆို .. ဖျားတတ်တယ်ဆိုနေ .. ကလေးလို လုပ်မနေနဲ့ ကွာ .. စကားနားထောင် .. ထီးလည်း မယူ ဘာမယူ .. ဘယ်လို မိန်းခလေးလဲကွာ .. ”

စိတ်ပူခြင်းနှင့် ညင်သာစွာ ဆွဲကိုင်လိုက်သော လက်တစ်စုံကြောင့် ထီးအရိပ်ထဲ အလိုလို ဝင်သွားဖြစ်သည်။ ။ မသိစိတ်က အလို့လို သာယာစွာ အလိုက်တယော ဝင်လိုက်မိသည် ကိုလည်း မငြင်းဖြစ် ဝန်ခံလိုက်မိသည်။ ။ ထို ဝန်ခံချက်ကိုလည်း အကြောင်း သိသူငယ်ချင်းများက မေ့ငေါ့ကာ မကြည်သလိုဟန်ဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်ကြသည် .. မျက်စောင်းထိုးသူကလည်း ထိုးဖြင့် အသိအမှတ်ပြုသည့် နှယ် ..

အမိုးအောက် နှစ်ယောက်ထဲမို့ ကျေနပ်ပါသည်။ ။

*

“သမီးရေ ကူး ထ တော့လေ ... ဘယ်အချိန်ရှိပီလဲ .. ကျောင်းသွားရမယ်လေ ... ”

“မေမေ ကူးတော့ ဒီနေ့ ကျောင်းတက်နိုင်မထင်ဘူး ခေါင်းတွေ မူးလိုက်တာ ... ကိုယ်ပူလည်း ရှိတယ်ထင်တယ် မေ ... ”

“အယ် မှန်းစမ်း .. ဟုတ်ပါတော် ... ကိုယ်တွေလည်း ပူလို့ မေမေ

ဆေးတိုက်မယ် ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားနဲ့ တော့ ဆရာမကို မေမေ ခွင့်သွား
တိုင်ပေးမယ် ... ကူးကို မေမေပြောပါတယ် ညဘက် ရေချိုးတာ
လျော့ပါဆို .. ခုတော့ ဖျားပီ... နောက်ပိုင်း ညဘက်စာကျက်တာတွေလ
ည်း လျော့ မနက်စောစောထကျက် ... မေ့သမီးကတော့ ဖြစ်ရမယ် ... ”

ကူးမတတ်နိုင်လို့ သာ ခွင့်ယူလိုက်သည် ... ရင်ထဲတော့ တစ်မျိုးကြီး
ပင် ... မနက်ခင်းမှ မေမေဆံပြုတ်ကိုပင် မသောက်နိုင် ... တနေကုန်လဲ
အိပ်ယာထဲလှဲရင်း စာကြည့်မိသည် .. ဘယ်လိုမှ မနေတတ် .. တစ်စုံတ
စ်ယောက်ကို လွမ်းနေသည် ... သေချာတာကတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်
ဆိုသူက “တေဇာ” ပင်ဖြစ်သည် ... တနေကုန် နေမကောင်းသည့် အပြ
င် ဆေးအရှိန်ဖြင့် မှေးနေမိသော်လည်း ကောင်းကောင်း တော့
အိပ်မပျော် .. စိတ်က ဟိုတွေး ဒီတွေးဖြင့် အတွေးများက ကယောက်က
ယက်။ ဘာမှန်းမသိ အမည်ဖော်မရသော စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုက မလွတ်မ
လပ် စွဲလမ်းစေသော စိတ်အစုံတို့ ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည် ။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ဖြစ်သည် ...

“ကူးရေ ဖုန်းလာတယ် သီရိဆီက လာကိုင်လိုက်ပါဦး ”

“ဟုတ် မေမေ လာပီ ဟယ်လို ...”

“မ”

“ရှင်...”

ရုတ်တရက်တော့ အံ့သြမိသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပျော်သွားမိသ
ည် ...

“မ နေမကောင်းလို့ ဆို .. ဘာဖြစ်တာလဲ ဆေးသောက်ပီးပီလား သ
က်သာလား ခုကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဆေးခန့်ကောသွားလား ... သာ

မန်ဖျားတာလား ... မနက်ဖြန်ကော ကျောင်းတက်မှာ လား ”

“အယ် မေးခွန်းတွေက များ လိုက်တာ ဘာဖြေရမှန်းတောင် မသိ တော့ဘူး ... ကူး သက်သာပါပီ ... အအေးပတ်သွားတာပါ ... ဆေးလ ညှင်း သောက်ထားတယ် ...မနက်ဖြန်တော့ ကျောင်းတက်နိုင်ပါပီ ... တေ ဇာ စိတ်မပူနေနဲ့ တော့နော် .. ဘားမှ ဖြစ်တော့ဘူး တကယ်ပြောတာ ... ”

“တော်သေးတာပေါ့ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ပူသွားတာ ဒီနေ့ လွမ်းနေမိတာ”

“.....”

ကူး ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည် .. စိတ်ထဲကတော့ သူနဲ့ ထပ်တူ လွမ်းကြောင်းကို တစ်ခုတည်းရ ပြန်ဖြေမိလိုက်သေးသည်။

“ကူးရေ နင်သက်သာလား အဲ့မှာ လေ တေဇာပေါ့ နင့်ကိုအတင်းသ တင်းမေးခိုင်းနေတာ ... ငါတို့ လည်း ကျောင်းဆင်းရင်လာမလို့ ပဲ ခုလ ညှင်း ကျောင်းဆင်းချိန်တောင် မစောင့်ဘူး အတင်းကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာ ပဲ ... မနက်ကတည်းက ပြာသာကိုခတ်နေတာပဲ ... မျက်စိကို နောက် နေတာပဲ ... ”

“အင်း သီရိ ကူးသက်သာပါတယ် ဘားမှ ဖြစ်တော့ဘူး ... မေမေ တောင်ပြောတယ် ခွင့်သွားတိုင်တော့ သန်တာနဲ့ တွေ့လို့ စကားပြောခဲ့ သေးတယ်တဲ့ ... မနက်ဖြန်ကျောင်းတက်နိုင်ပါပီ ... ”

“အင်း မြန်မြန်လာတက်ပါတော့ မျက်စိနောက်လှပီ အဟိ ... စာတွေ လည်း ကူးပေးမယ်နော် .. ညနေစောင်းလိုက်ကျရင် ငါနဲ့ သီရိ အိမ်ကို လာခဲ့ဦးမယ်လေ ..နော် ..”

“အာ လာပါနဲ့ တော့ ကူးသက်သာပါဦး ... ဝေးတာကြီးကို တကူးတကလာနေရမယ် မနက်ဖြန်တွေ့မယ့် ဟာကို လာနဲ့ တော့ .. တစ်ရက်တလေစာကတော့ သိပ်မများ လောက်ပါဘူး .. ဘာပဲပြောပြော ကျေးဇူးပါနော် ”

“အိုကေ အိုကေ ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် နင့်မေမေရှိတယ်ဟုတ် ... ဘိုင်ဘိုင် ဖုန်းပြောတာကြာနေလို့ တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ဟုတ် တာတာ မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ် ဒါပဲနော် ...”

ဖုန်းချပြီးကတည်းက အပျော်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်မိသည် ... မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်ဖို့ အားအင်များ ရှိနေသယောင်။

*

လမ်းထိပ်တွင် စောင့်နေသော သူ့ကို တွေ့တော့ ကူးပျော်သွားသည် ... ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်လိုပင်ပြီးပြ ပြီးပြ၊ သူ့ကို မြင်လျှင် အလိုလို မျက်စောင်းထိုးပြလိုက်ချင်မိသည် ။ သူ့ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လျှောက်ရက်မိသား ဖြစ်နေတတ်သော ကျွန်မ ခြေလှမ်းတို့ ကိုတော့ ထိန်းချုပ်ထားမိတော့၊ ထိန်းချုပ်ဖို့ လည်း နှလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက်ကလည်း မစေခိုင်းတော့ အလိုလိုပင် သွက်လက်နေမသိတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဟိတ် သွားမယ် ..”

“မ .. နေကောင်းသွားပီ မဟုတ်လားဟင် ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတာဗျ ...”

“အင်း ဟုတ် သက်သာပါဦး စိတ်ပူပေးလို့ ကျေးဇူးပါနော် ...”

“သတိရလိုက်တာ မ ရယ် ... ကျွန်တော်လေ မ ကိုမတွေ့ရရင် မနေတတ်တော့ဘူး ... ပြီးတော့ ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော် မ ကိုချစ်တယ် ...”

”

“ရှင်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့လို့ ဖွင့်ပြော
လိုက်မိတာပါနော် ...”

“.....”

“မ တစ်ခုခုပြောပါဦး..”

“မကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါဦးနော် ... ပြီးတော့ ခုချိန်က ဆယ်တန်းဆို
တော့ စာကျက်ရဦးမယ်... နော် ငယ်လေး ... မကို အချိန်ပေးပါ နော် ...
”

“ဟုတ် မ ... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ခုကလဲ လုံးဝ မနေနိုင်
တော့လို့ ပြောလိုက်မိတာပါ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်.”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး တချိန်ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မ သိနေပါတယ် ...ကဲ
ကျောင်းသွားကြမယ်နော် နောက်ကျနေဦးမယ် ..”

ပြီးပြလိုက်မိသည် ... ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ စကား သိပ်မပြောဖြစ်။

ဒီနေ့ ကျောင်းတက်ချိန် သူနဲ့ တွေ့ချိန်တွေမှာ နှစ်ဦးသား တစ်ခုခုကို
ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန်ဖြစ်နေသယောင် ကျောင်းပြန်ချိန်တွင် လည်း သူငယ်ချင်း
များ ဝိုင်း စနေတာသိပေမယ့် သူတို့ စကားပြော စ ကြနောက် ကြတဲ့ အ
ထဲတော့ နှစ်ယောက်သား မပါဝင်ဖြစ်ကြ ...

ဒီညတော့ စာကျက်ရမည်ဖြစ်သည် ... မနေ့က ပျက်ထားသော
စာများ လည်း ပြန်ကူးရမည်ဖြစ်သည် ...

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းတက်ရသော ရက်များကို ခုန်မင်လာမိသ

လို ... အချိန်များ သည် လည်း စာသင်ချိန်များ တွင် ကုန်ခဲလှသော်လည်း ကျောင်းတက်ချိန် ကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်ရန် အတော်ပင်စောင့်ရသလို ခံစားမိလာသည် .. ထို့အပြင် သူ့နားနေချိန်များ တွင် မူ အချိန်များ ကုန်လွယ်လှပြန်သည် ... အချစ်ကို ရူးသွပ်စွာ ခုံမင် တမ်းတ ယစ်မူးမိနေသော ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ရှက်လာမသိလိုနှင့် မိုက် ရူးရဲဆန်စွာ စွတ်တိုးမိနေသည် က ခက်လှပါသည် ... အော် အချစ် အချစ် ... တယ်လည်း ဆန်းကြယ်လှပါဘိ ...

*

“ကလင် ကလင်...”

ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်သည် ... ဒီအချိန်ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်ဖူးချေ ... ကြည့်လိုက်တော့လဲ ဖုန်းနံပါတ်က သိပ်တော့ စိမ်းလှသည် မဟုတ် ဘယ်သူဆက်မှန်း သိလိုက်မိသည် ။ ... သို့သော် ... သူ့ဘာပြောမည်ကို သိချင်စေဖြင့် ကူး သိချင်စေဖြင့် ဖုန်းကို အပြေးကိုင်လိုက်မိသည် ...

“ဟယ်လို”

“မ”

“အယ် ဘယ်အချိန်ရှိနေပီလဲ ...”

“ဆောဒီးနော် မ ကျွန်တော် အိပ်မရဘူး မ ကိုအရမ်းသတိရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ .. မ အိပ်နေတာကို နိုးမိသလို ဖြစ်မှာ တော့ ဆိုးသား ... တော်သေးတယ် ... မ မအိပ်သေးဘူးလားဟင် ... ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာ အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားလားဟင် ... ဆောဒီးပါနော် မ ကျွန်တော် အရမ်းလွမ်းနေလို့ ပါ ...”

“စိတ်တော့မဆိုးပါဘူး ... မ လည်း ခု စာလုပ်နေတာ... ရုတ်တရက်

ဆိုတော့ လန့်သွားတာပါ ... ဘာပြောစရာရှိလို့ လဲ ပြောလေ ...
အကြာကြီးတော့မရဘူး ... မ စာလုပ်ရဦးမယ်...”

“ဟုတ် မ .. အဟဲ ပျော်လိုက်တာဗျာ ... ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲ သိပ်သတိရ
လာရင် ဖုန်းတွေက အလိုလိုဆက်ချင်လာရော”

“အင်းပါ ဟုတ်ပါပီ .. သူ တော်တော် အပြောကောင်း၊ စောစော အိပ်
တော့လေ မနက်လည်း ကျောင်းတက်ရမယ့်ဟာကို ဒီကလေးတော့ ... ”

“အင်း မ ကျွန်တော်မနက်ဖြန် စောင့်နေကျနေရာကပဲ စောင့်မယ်
နော် ကျောင်း တူတူသွားမယ် ...”

“အယ် ဒါက အမြဲသွားနေတာကို အထူးအ ဆန်းလုပ်နေတယ် ဒီ
ကောင်လေး”

“အဟီး ပြောချင်တာတွေ ပြောပီးတော့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိလို့
ပြောလိုက်တာ ... ”

“ဖြစ်ရမယ် ဟုတ်ပါပီနော် ... ဒါဆို ဝှတ်နိုင်နော် ... အိပ်တော့ ငယ်
လေး ”

“ဟုတ်ကဲ့ မ ... အော်... မ ”

“အင်း ပြောလေ ...”

“ချစ်တယ်...”

“ ”

ကူး အသိအမှတ်ပြု တီးတိုးရယ်သံလေးကို နှစ်သိပ်လက်ဆောင်
လေး အဖြစ် ကျေနပ်စွာ ပေးလိုက်မိသည် ...

ညက တိတ်ဆိတ်သလို အေးချမ်းလို့ နေပါပီ ...

အတူရှိနေရခြင်းက ပျော်ရှင်ခြင်း၏ အလင်းရောင် ..

ထိုအလင်းရောင်ကို အချစ်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပါက .. ကျွန်မ ထိုအလင်းရောင်ကို မြင်ရသည် ..

ထို့ကြောင့် ကျွန်မ အချစ်နှင့် တွေ့နေပြီ ထင်ပါရဲ့ လေ ...

သေချာပါသည် .. အချစ်က တန်ဖိုးကြီးသည် ထက် တန်ခိုးကြီးလွန်းလှပါသည် .

ချစ်နေတယ် ဆိုတာ မသိတာလား မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လောနေတာလား ... မ ရှက်အောင် တမင်များ လုပ်နေသလားကွယ် .. ချစ်တယ် ... သိပ်ချစ်ပါတယ် ...

စာကျက်တော့မှာ မို့သာ ဖုန်းချလိုက်ပါသည် ...

ကူး ရင်ခုန်သံတွေ ရပ်တန့်မရပါ ...

အိပ်လို့ တောင် ပျော်မည်မဟုတ် ... အတွေးနယ်ချဲ့မိလေပြီ... ဘယ်လိုစိတ်နှင့် စာကျက်ရပါ့မလဲ သူရယ်.....

*

“ဟဲ့မိန်းမ မျက်နှာက မှီရတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျောင်းလာကတည်းက ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲပြောပါဦး ...”

“အဟီး မနေ့ကလေ ... တေဇာ ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောတယ် ...”

“အယ် တယ်ဟုတ် .. မိန်းခလေးတွေဆို ဂရုမစိုက်တဲ့ ပုံနဲ့ အသည်းခွဲဖို့ ချောင်းနေတဲ့ ဒင်းလေးက ခုတော့ ငါ့သယ်ရင်းကို ဖွင့်ပြောပြပေါ့လေ .. ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့ လား ကူးရယ် .. အတည်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား ... ကြည့်ရုံနဲ့ ငါတို့ ဘက်ကတော့ သေအောင် ကြွေနေပြီထင်ပါ့ ... ကူးရေ ကြည့်

ကျပ်လုပ်ဟ ... ”

“သိဘူးဟာ .. ငါရင်ခုန်တယ် ... ပျော်တယ် သူငယ်ချင်းတို့ ရယ် ...
ဖြစ်သင့်လားဟင် ... ”

“အင်း ငါတို့ လည်း စောင့်ကြည့်ပါဦးမယ် ... မိန်းမနော် သိပ်လည်း
စိတ်ကို လှုပ်မလိုက်နဲ့ ဦး ... သူက အပြောလေးက ကောင်းသား ... နင်
က တစ်ခါမှ ချစ်ဖူးတာမဟုတ် .. ငါတို့ တော့ အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင်
စိတ်မချဘူး .. စောင့်ကြည့်စေချင်တယ် ... ” ဒါက သီရိ၏ ရင်းနှီးသော
ဝေဖန်မှု ...

“ ဟုတ်တယ် ကူး .. ခုချိန်မှာ သူ့ဘက်က နင့်အပေါ် နင့်အချစ်ကို မရ
သေးခင်မို့ အလိုလိုက်ပြီး နင့်အကြိုက်ဆောင်နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်သလို ...
နင်အထင်လွဲမှုကို ဖြစ်နိုင်သလောက် လျော့အောင် နေတတ်တဲ့ ပညာ
သားပါမူလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ ... သတိတော့ထားပေါ့ ... သူလေးက ခပ်လ
ည်လည်လေးနေတဲ့ ... ” သန်တာကလည်း အားကျမခံ ပွင့်လင်းစွာ အပြ
စ်တင်ချင်သေးသည် ...

“ကဲပါ ငါတို့ ပြောတာနဲ့ တင် ကူးလည်း စိတ်ညစ်နေပါ့မယ် ... ကဲ ဒီ
မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကူး ကျွန်မတို့ ပြောချင်တာကတော့ မလောဖို့ နဲ့ စောင့်ကြည့်
ဖို့ ပါရင့် ... အဟိ” သီရိ၏ စကားထောက်လေးဖြင့် သူတို့ အပြစ်တင်မှု
ဝေဖန်မှုများ အဆုံးသတ်လေသည် ...

“ဟုတ်...”

သူငယ်ချင်းများ ၏ သူ့အပေါ် အမြင်ထင်မြင်ချက် ပြောဆိုမှုများကို
သိပ်တော့ ဘဝင်မကျပေမယ့် မိမိအပေါ် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများ အ
နေဖြင့် စိုးရိမ်မှုများ ပိုနေမှုကို ကျေနပ်စွာ လက်ခံရင်း ထိုကဲ့သို့ ဝေဖန်မှု
များ သည် လည်း တခါမျှ မချစ်ဖူးသော ကူးအတွက် တချိန် အထောက်

အကူဖြစ်နိုင်သည် ဟု ခံယူမိလိုက်သည်။ ။ တကယ်တော့ သူတို့ ပြောတာလည်း မမှား။ စာကျက်ရမည့် အချိန် အပိုအလုပ်တွေသာ လုပ်နေမိသည်က မိုက်ရူးရဲ ဆန်နေသည့် အဖြစ်။ သို့သော် ယောက်ျားတိုင်းကို ကူး စိတ်မဝင်စားခဲ့သလို ကူးအဖို့ သူငယ်ချင်းများအား အချစ်ရေးနှင့် တိုင်ပင်သည် မှာ ယခုအချိန်သည် ပထမဆုံးပင်ဖြစ်သည် ... ရှက်ရကောင်းမှန်း မေ့နေသလိုပင် ကူး ဘက်က ချစ်နေသည် ကိုပင် သူငယ်ချင်းများ သိသာစေရန် ပြမိသလိုပင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

*

ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ ကူး ဖုန်းတွေပြောဖြစ်ကြသည် .. အတူရှိချိန်တိုင်း အကြင်နာ မျက်ဝန်းကိုယ်စီ ပိုင်ဆိုင်ကြသည် .. တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပိုမိုနားလည်လာသယောင် ... ကူးစာကျက်ချိန်တိုင်းလိုလို သူ စိုးမိုးလာသည် ... စာအုပ်တိုင်းမှာ သူ့မျက်နှာများ ပုံနှိပ်ထားသည့် အလား .. ချစ်သူနား ရှိချင်ပြီမို့ အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားမိသည် ... ရုတ်တရက် ဆယ်တန်းဆိုသော ကျောင်းသားတစ်ယောက် အတွက် အရေးကြီးသော အတန်းကို မေ့နေခဲ့ပါသည် ...

“ဟဲ့ ကူး ... ”

“အမယ်လေး လန့်လိုက်တာ သိရိရယ် ...”

“မိန်းမနော် သိပ်မပြောချင်ဘူး .. စာသင်တယ် .. စာထဲလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် ကူး ငါတို့ အမုန်းခံပြီး ပြောစရာရှိတယ် ...” ဒါက သန်တာ၏ စကားထောက်...

“ ကူး ခုတစ်လော စာထဲစိတ်မဝင်စားဘူး ... အရင် ဘယ်ယောက်ျား

ငျးလေးကိစ်စမှာ မကြုံဖူးတဲ့ ကူး ခု ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... စိတ်တောင် ပူလာပီ .. ဟိုနေ့ ဘိုင်အိုတွေ မလုပ်လာလို့ အဆူခံရတယ် .. နင့်ဘဝမှာ ဒါမျိုးရှိလား .. အပတ်စဉ် စာမေးပွဲ အမှတ်လျော့တယ် .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကူးဂယ် ...”

“နင်တို့ ပြောလည်း ခံရမှာ ပဲ ... ငါသူ့အကြောင်း စဉ်းစားတိုင်း နှလုံးသားက နာကျင်သလိုပဲ ... ရင်ခုန်တယ်ထင်တယ် .. ဒါ ငါ့ပထမဆုံး ခံစားဖူးတာပဲ ... ရူးသွပ်တယ်ဟာ .. သူ့နားနေချင်တယ် .. သူ့လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ချင်တယ် ... သူ့ချစ်သူအဖြစ် ရပ်တည်ချင်ပြီ ..ငါ သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်တော့မယ် သူငယ်ချင်းတို့ ရယ် ... ”

“ ကူး ပြောလေ ပိုဆိုးလေပါလားဟယ် ... သူက ကိုးတန်းဟ နင်က ဆယ်တန်း ... ငါတို့ တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ် ... ”

“သိဘူးပဲ အဟီး .. ”

အယ် ကူးရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ ... အဖြေပေးရတော့မယ်ဆိုသော အသိလေး တစ်ခုကြောင့် ဒီလောက် ရင်ခုန်နေရင် အဖြေပေးတဲ့ နေ့ကျရင်ကော ... အို ပျော်လိုက်တာ တေဇာရယ် ...

ကူးကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်တယ် ...

“ဟေ့ တေဇာ ”

“အယ် မသိရီ ... ကျွန်တော် အခုပဲ အစ်မတို့ အခန်းလာမလို့ ... မကူး ဘာလုပ်နေလဲဟင် ... ကျွန်တော် ဆရာရုံးခန်းခနသွားလို့ ခုမှ သူ့ကို သွားတွေ့ရမယ် .. မုန့်စားဆင်းချိန်တောင် ပြည့်တော့မယ် အမြန်လစ်မှ ... အဟိ ... လာလေ အစ်မလည်း ပြန်မှာ ဟုတ် ... တူတူသွားမယ် ... ”

“အင်း ပြန်မယ် .. တေဇာ ဒါပေမယ့် တစ်ခုလောက် ပြောလို့ ရမ

လား ..”

“အင်း ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ပြောလေ”

“ညနေ အားလားဟင် မနဲ့ သန့်တာ တေဇာနဲ့ အေးဆေး စကားပြော ချင်လို့ ”

“မကူး ပါမှာ လား .. အားပါတယ် အစ်မ”

“အင်း ဒီလိုချိန်းတာ ကူးမသိစေနဲ့ .. ခုတော့ ပုံစံမပျက်သွားတွေ့လို က် ... သူစောင့်နေတယ် ... မုန့်စားဆင်းကတည်းက ဖင်မငြိမ်ဘူး .. ဒါ ဆို ညနေ ၅ နာရီလောက် တေဇာတို့ လမ်းထိပ်က စိမ်းလန်း အအေးဆို င် ကိုလာခဲ့လိုက်နော် ... ”

“ဗလတို့ ကော ခေါ်လာလို့ ရလား ”

“အမယ်လေးတော် သူ့ကို ကိုက်စားမှာ ကျနေတာပဲ .. အင်း ... ခေါ် လာခဲ့လေ ... ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ကဲ ဒါဆို သွားမယ်လေ အစ်မ ... ကျွန်တော် သိပ်တွေ့ချင်နေပြီဗျ အဟဲ ...”

“အမယ်လေး သဲနေလိုက်တာ ...”

“ချစ်တာကိုးဗျ ..”

သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် မ ဆီသို့ အပြေးလိုက်သွားသော တေဇာကို သီရိတို့ ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့မိသည် ... သက်ပြင်းရှည်များ ချရင်း အတွေးကိုယ်စီဖြင့်သာ

*

အခန်းရှေ့အရောက်စိတ်ကောက်ကာစာအုပ်ထဲသို့ဘောပင်တစ်ချော

င်းဖြင့်တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ်ဖြင့်နှုတ်ခမ်းဆူနေသောကျွန်တော့နတ်သမီးလေးကိုမြင်လိုက်ရသည် ... ထိုအချိန်တွင် အပြေးလာခဲ့ရသော်လည်း မမောနိုင်ပဲသူမအလှတွင် နစ်မြောသွားမိသေးသည် ...

“မ”

သူမတစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည် ... သို့သော်ပြီးရိပ်သန်းသွားသော်လည်း လှပသောမျက်စောင်းလေးဖြင့်ချာကနဲလှည့်သွားပြန်သည် ...

“ဟိုစိတ်ကောက်နေတဲ့ အန်တီလေးခဏလောက်စကားပြောချင်လို့ အခန်းပြင်လေးထွက်လာပေးပါလားခင်ဗျာ ..”

အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့်အနိုင်ယူရင်းမျက်စောင်းလေးဖြင့်သာတုံ့ပြန်ပြန်သည် ...

“လာပါဗျာ .. မုန့်စားဆင်းချိန်ကပြည့်တော့မယ် ... အင်းနော်မလာရင် .. ကျွန်တော်ဝင်လာလိုက်ရမလား ...”

သူမစိတ်မရှည်သောအမူအရာလေးဖြင့်အံကလေးကြိတ်ကာကဗျာကယာထွက်လာသည် ... ထိုအချိန်တွင် သတိထားမိလိုက်သည် မှာ ... စိတ်ကောက်သည့် အမူအရာလေးသည် လည်း တင့်တယ်လှစွာပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်လှသောကျွန်တော့ချစ်သူပါလားဟု ကောက်ချက်ချမိပြန်သည် ...

“ဘာလဲဘာလဲ ... ခုမှ .. မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်ပြည့်တော့မယ် .. ဘာလုပ်နေတာလဲ .. ဘယ်ကောင်မလေးဆီများ သွားနေလဲမှ မသိတာ ... မေ့နေတယ်မဟုတ်လား ... ဒါများ လာနေသေးတယ် ... ဟွန်း ... ခုကဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

“ဟောဗျာ ... စွပ်စွဲချက်တွေကလဲများ လိုက်တာဗျာ .. ဆရာကဒီနှစ်

ကျောင်းစုံညီပွဲအတွက်ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲကဒိုးပတ်ဝိုင်းကိုငှားချင်လို့ တဲ့ .. အဲ့တာဈေးတွေဘာတွေမေးနေလို့ ပါဗျာ .. ပြီးတော့ကိုယ့်ဆရာအကြောင်းလဲသိသားနဲ့ ... ပြောပြီးရင်လေကြောက ဖျက်ရခက်ခက်လေဗျာ .. ပြီးတော့မြန်မာစာဆရာလေအစ်မလည်း သင် ဖူးသားနဲ့ ”

“အယ်ဆရာကို .. ကြည့် .. ပြောနေလိုက်တာ .. ငရဲကတော့မနေဘူး .. ကြည့်နေ”

“ရော် ... ပြောရတော့မှာ ပေါ့လို့ ... ဒီလိုမှ မရှင်းပြရင်ကျွန်တော့ချစ် သူကကျွန်တော့ကိုစိတ်ကောက်နေပြီလေ ... ကျွန်တော့ချစ်သူစိတ်ကော က်ရင်ကမ်ဘာပြုမတတ်ရင်ပူရတယ်ဗျာ .. အဲ့တာသိရဲ့ လား...”

“ဟယ်ဘယ်သူကစိတ်ကောက်နေလို့ လဲ .. ဘယ်သူကကောသူချစ် သူမို့လဲ .. တေဇာနော် ... သွား .. စကားကပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ... ”

သူမရှက်သွေးဖြာသောအခါပါးပြင်လေးကအလိုအလျောက်နီရဲလာ တတ်သည် ... တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းလှသည် ...

“ဟောကြည့် ... ကျွန်တော့ချစ်သူရှက်သွားပြီ ... ဒါနဲ့ စကားမစပ် ... စိတ်ကောက်တဲ့ အမှုအရာနဲ့ ရှက်သွားတဲ့ အမှုအရာကဘယ်သူ့ဆီကသ င်ထားတာလဲမရယ် .. ကျွန်တော့ကိုရူးရူးမူးမူးစွဲလမ်းစေမိတယ် ... သိပ် ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်မရယ် ...”

“ တေဇာနော် ... လူကိုအနေခက်အောင် .. သွားသွား ... ပြန်တော့ ... ”

“မပြန်နိုင်သေးပါဘူး .. စိတ်မကောက်တော့ဘူးလို့ မှ မပြောသေး တာ .. ”

“ပြောခါမှ ပိုဆိုးနေတယ် ... ဒီကလေးနဲ့ယ့် .. ဘယ်သူကစိတ်ကောက်နေသေးရင်ရှိနိုင်ဦးမလဲလို့ ... ညံ့လိုက်တာ ... ကဲပါလူတွေလည်း ကြည့်နေကြပြီ .. ပြန်မှ တွေ့မယ်နော် ... မလည်း အခန်းထဲဝင်တော့မယ် ..”

“မ ...”

သူမလှည့်ကြည့်သည် ...

လက်လေးနှစ်ဖက်ကိုအသည်းပုံပုံစံလေးလုပ်ပြကာသူမဆီသို့အပ်နှင်းသည့် အလားမျက်စိတစ်ဖက်မှ ဝိတ်ပြလိုက်သည် ... သူမပြီးရင်းအခန်းထဲဝင်သွားသည် ... လုံးဝပြန်မကြည့်တော့ .. အတော်ရှက်နေပြီဖြစ်သည် .. ကျွန်တော့်ရင်ထဲလည်း အပျော်များ ပြည့်နှက်ကာရင်ခုန်သံများ ဆူညံစွာမြည်ဟီးနေသည့် နှယ် ...

အခန်းသို့ပြန်သည့် ခြေလှမ်းများ သွက်လက်လျက်

သိပ်ချစ်တယ်ချစ်ရသူလေးရယ် ... အတူနီးစပ်ဖို့ အဝေးကြီးလိုနေသေးတယ်နော်

*

“အင်း တေဇာ အဖြစ်ကအဲ့လိုပဲ ... ကူးက တစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး မင်းက ပထမဆုံးပဲ ... ခုတစ်လော သူ စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ် ... သူ့ကို မပျက်စေချင်ဘူး ... မင်းကို သူချစ်နေတာလဲ မင်းသိနေတာပဲဟာ ... အဖြေက မင်းအတွက် ကံကောင်းမယ့် အဖြေဆိုတာကို ... မတို့ အရေးကြီးတဲ့ ဆယ်တန်းလေးကို စိတ်အေးအေးလေးနဲ့ ဖြတ်သန်းစေချင်တယ် ... ဒီစကားတွေပြောလို့ မင်းစိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးမယ် ... မတို့ က မဆိုင်တာ ဝင်ပါမိသလို မင်းထ

င်လဲ ငါတို့ ပြောပါရစေ ... ခုချိန် မင်းလှုပ်ရှားမှုတိုင်းက သူ့ကို ရင်ခုန်စေ
တယ် ... မင်း သူ့ကို ခနလောက် ဝေးဝေးလေးနေပေးပါလား ... ငါတို့
တောင်းဆိုပါရစေ ... ”

“ဟုတ်တယ် တေဇာ မသီရိတို့ ပြောတာ ငါတို့ လက်ခံတယ် .. သူတို့
ဆယ်တန်းပြီးရင် မင်းလည်း အေးဆေးချစ်လို့ ရတာပဲဟာ ... သယ်ရင်း
ရာ ... ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည် ... ဟုတ်တော့လဲဟု
တ်သည် ... ကျွန်တော်တို့လို ငယ်သေးတဲ့ အရွယ် အချစ်ဆိုတာကို ရှေ့
တန်းတင်ဖို့ စောသေးသည် ။ အချစ်ဆိုတာ အိပ်မက်တစ်ခုလို ပျော်ကပျ
က်ပျက်သွားသင့်သည် ဟု ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ကောက်ချ မြန်မြန်ချ
လိုက်မိသေးသည် ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော့် နှလုံးသားက ရိုင်းပြီးသား ...နှ
လုံးသားနုသူ မ အတွက် ကျွန်တော် ရင့်ကျက်ခွင့် ပေးသင့်သည် ... လုပ်
သင့်သည် ကို အေးဆေးစွာ လုပ်ခိုင်းစေသင့်သည် ...

“အေး မင်းတို့ ပြောတာ ငါလက်ခံပါတယ် ... ကျေးဇူးပါ မသီရိ ..
ကျွန်တော် အချစ်စိတ်ကို လှတ်လိုက်မိတယ် .. အမြန်အသိပေးတာ
ကျေးဇူးပါနော် ... ကျွန်တော် မ ဆီ လှမ်းတဲ့ ခြေလှမ်း နည်းနည်း ကျဲလို
က်ပါ့မယ်နော် ”

“ကျေးဇူးပါ ငါ့မောင်ရယ် ... မင်း စိတ်ဆိုးမှာ တော့ ကြောက်ကြော
က်နဲ့ ပြောနေတာ ... ပြီးတော့ မင်းကို အားလည်း နာတယ် ... ဒါပေမ
ယ့် မဖြစ်သင့်ဘူးလေ ... မင်းလည်း စဉ်းစားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့
မတို့ ထင်တယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ... ကျွန်တော် မှား
တော့မလို့ ”

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည် ... ထိုသက်ပြင်းရှည်သည် ဒီတစ်
ရက်တည်းမဟုတ်ပဲ ကျွန်တော်၏ ယခု ရွေးချယ်မှုအတွက် နေ့စဉ်တိုင်း
ချမိမည့် ကျွန်တော့် ဝေဒနာတစ်ခု ဖြစ်လာမည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပြန်
သည်။

*

ဒီအချိန်ဆို သူဖုန်းဆက်နေကျ ... ဘာကြောင့် ခုထိ ဖုန်းမဆက်တာ
လဲ ... နေများ မကောင်းလို့ လား .. အိပ်များ ပျော်သွားလို့ လား ... ကူး
အတွေးထဲ စိုးရိမ်စိတ်တို့ နဲ့ အတူ ဖုန်းနံပါတ်ကို အထိန်းကွပ်မဲ့ နှိပ်လိုက်
မိသည် .. မိန်းခလေးတစ်ယောက်အဖို့ သင့်တော်မတော် စဉ်းစားချိန်ပင်
မရတော့ ...

“တီ ... တီ ... လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်
ထားပါတယ်ရှင် ”

“အာ ဘာဖြစ်တာလဲ အယ် ဒီကောင်လေး အိပ်ပျော်သွားပီ ထင်တယ်
... နေပေစေ မနက်ဖြန်မှ စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်မယ်...”

ကူး အိပ်လို့ မပျော်ပါ ... သာယာသော အသံကို ဆွန့်အသူတစ်ယောက်
နယ် မကြားရသောကြောင့် ဖြစ်သည် ... စာလည်း ကျက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်
တော့ .. အိပ်လိုက်သင့်ပြီ ... မနက်ဖြန်ရယ် ရောက်ပါတော့နော်။

*

မရယ် ခွင့်လွှတ်ပါနော် ... ကျွန်တော် သိပ်ခံစားရတယ်ဗျာ ... မ အ
တွက် ကျွန်တော် ရင် ခနလောက် အနာခံလိုက်မယ်နော် ... ဖုန်းနံပါတ်
ကို မနှိပ်မိအောင် ကြိုးစားပြီး ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်မိပြီ မ ... ကျွန်တော် မ
ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ... သိပ်လည်း မြတ်နိုးတယ် ... မ အတွက် ကျွန်

တော့ ရင်နာသင်ခန်းစာလေး စ တင်လိုက်ပီနော် ... သိပ်ချစ်တယ်ဆို
တာကိုတော့ အကြွင့်မဲ့ယုံကြည်ပါ ချစ်သူ ...

*